

Gonosz

Véredbe fészkelte magát, s lelked rostjai közt
pusztít, vigyázz! Megmakacsolta benned
létét, kis híja, hogy nem vagy övé egészen! –
Szádban kövek s a tagjaidban ólom,
lépteid egyenetlenek – szaladni félsz,
áldott virága könnynek száraz
szemedben is alig terem,
nincs reszketésed alkonyatkor, éktelen
egyformaság alatt nyögöd
minden napod' – vigyázz! Vakok már éjszakáid,
vakok, vakok, s rezegnek kicsinyes
álmok a homlokod mögött, s mindegyre súlyed
arcod –

Kiálts magadban szót, ijedj meg, őrült!
Húsodból tiltakozz, fakaszd
egy-kettő leglentről a fényt fel!
Gondolj magad körött mindarra, ami nyugszik,
vár vagy törekszik, hull s emelkedik,
gondolj a Csöndre, melyben sorsok forrnak,
át, ködön át halott anyád arcára nézz fel
két fáklya közt mely édesen lobog rád
s eszméletednek éles kardját
rántsd fel melled elé!